

Ngoại

Tí Ngô

“Bà ơi bà,
Cháu yêu bà lắm!
Tóc Bà trắng
Màu trắng như mây.”

(Lời bài hát “Cháu Yêu Bà”
của NS Xuân Giao)

Tóc Ngoại bạc trắng, màu trắng của mây trời. Ngoại đã ngoài 70, nhưng vẫn tinh anh mạnh khỏe. Dáng Ngoại rắn chắc, bước đi nhanh nhẹn, và phong thái nhẹ nhàng. Tính Ngoại chân chất thẳng ngay, vui vẻ hoà đồng và luôn được mọi người yêu mến. Ngoại đặc biệt thương yêu trẻ con, thích được trở nên như trẻ con, nói năng như trẻ con, hoà vào niềm vui với trẻ con, để được cười giỡn nô đùa cùng với đám trẻ con ấy.

Cháu là một đứa trẻ may mắn, được sinh ra giữa những vòng tay yêu thương. Lần đầu tiên ngược mắt nhìn đời, Cháu đã thấy rất nhiều người thân đang vây quanh Cháu. Trước mặt Cháu là ông bà nội kính yêu, bên cạnh là các anh chị dễ thương, xa xa còn có các bác cùng nhiều cô chú khác. Mọi người chào đón Cháu với những nụ cười ấm áp cùng bao ánh mắt trìu mến. Giữa những gương mặt thân yêu ấy, Cháu

đã nhận ra nụ cười hiền lành và thân thiện của Ngoại. Mỗi dây nối kết thân tình giữa Ngoại và Cháu đã được hình thành từ giây phút ấy.

Ngoại đã vất vả lặn lội từ Việt Nam đến nước Mỹ xa xôi để đón Cháu chào đời, ắt hẳn Ngoại đã yêu thương đứa cháu của Ngoại biết là nhường nào! Cháu ngày ấy như chú mèo con cuộn mình trong chăn, nhỏ bé và yếu đuối. Ngoại thương yêu chú mèo con ấy, vuốt ve, chăm bẵm, và nâng niu. Ngoại đã vất vả sớm hôm để đút cho Cháu từng miếng ăn, và canh cho Cháu đi vào giấc ngủ. Những đêm Cháu giật mình thức giấc, Ngoại thức khuya vỗ về. Có những lúc Cháu ốm đau không khỏe, Ngoại ân cần dậy sớm trông nom. Vất vả trăm bề, nhưng nụ cười của Ngoại luôn nở trên môi. Nhìn Cháu khoẻ mạnh bụ bẫm trong nôi, Ngoại sung sướng thở phào mãn nguyện. Thời gian qua nhanh, rồi cũng đến ngày Bà Cháu phải chia tay nhau. Ngoại trở về Quê Hương, còn Cháu ở lại với bao nỗi niềm thương nhớ. Nhớ lắm tấm lòng ấm áp Ngoại yêu!

Ngoại ở Sài Gòn, còn Cháu lại định cư ở tận vùng Đông Bắc Mỹ xa xôi. Nửa vòng trái đất cách xa, nên Ngoại và Cháu hiếm khi gặp gỡ. Skype làm nhịp cầu nối, nối kết nỗi niềm Ngoại Cháu nhớ mong. Để làm vui bớt bao niềm mong nhớ, Cháu đã hai lần làm Cô Bé Quảng Khăn Đỏ, vượt ngàn cây số đến thăm ngoại già, và Ngoại đã phải ba lần bôn ba, đến thăm cháu cung đã lâu năm không được gặp mặt.

Những ngày Hè được ở bên Ngoại là những ngày hội vui. Cháu tha hồ mặc sức cười đùa và nũng nịu, còn Ngoại thì luôn sẵn sàng ban phát yêu thương. Để chịu chuông cháu yêu, Ngoại già đã trở nên nhỏ nhoi, hoá thân nên một trẻ thơ, để hoà nhập vui đùa cùng Cháu như người bạn thân. Ngoại và Cháu là đôi bạn thân, cùng ăn, cùng ngủ, và cùng vui chơi thỏa thích. Chén đĩa sao tránh được va chạm, bạn thân rồi cũng có những giây phút dỗi hờn. Cháu té đau khóc nhè, rồi đổ thừa bị Ngoại xô ngã. Ngoại rộng lượng dễ dàng an ủi, nhưng Cháu vẫn buồn tủi giận hờn đòi nghỉ chơi. Nỗi buồn của Cháu rồi cũng qua nhanh, để rồi Ngoại và Cháu lại bạn bè như cũ. Cháu lại vui đùa chạy

nhảy khắp nơi, và bị té đau, rồi lại khóc nhe trách Ngoại xấu quá! Ngoại bao giờ cũng chịu phần thua thiệt, xuống nước dỗ dành đứa cháu đáng yêu. Những ngày sống bên Ngoại sao thật ấm êm! Được Ngoại yêu thương chịu đựng cả là niềm hạnh phúc.

Ngoại không chỉ chịu đựng và vui chơi cùng Cháu, Ngoại còn nuôi Cháu bằng những món ăn ngon. Ngoại là phật tử, lại ăn chay trường, nên đậu hũ (thịt Tam Tạng), cơm, cùng rau củ quả là những món ăn thường ngày của Ngoại. Đồ chay Ngoại nấu tuy đơn giản, nhưng rất thơm ngon đậm đà. “Thịt Tam Tạng” chẳng!? Không sao, Cháu ăn ngẫu nhiên. Cải xanh xào cùng xì dầu à? tốt thôi, Cháu chén sạch một tô. Ngoại hiếm khi ăn thịt cá, nhưng những món này được Ngoại chế biến thì ôi,...ngon tuyệt! Vì Ngoại ăn chay, nên những món thịt cá thường được Ngoại nêm, nhưng Ngoại không nêm. Ngoại chỉ nêm bằng mắt và bằng khả năng định lượng tuyệt vời nhờ kinh nghiệm. Lượng tiêu hành ớt tỏi, đường, nước mắm...luôn được Ngoại dùng vừa đủ. Kết quả của khả năng nêm thức ăn bằng mắt ấy luôn là những món ăn vừa thơm ngon và lại vừa miệng. Nấu thức ăn cho Cháu, Ngoại còn cho thêm gia vị yêu thương ngọt ngào. Cháu trầm trồ thưởng thức những món ăn ngon, Ngoại nhìn Cháu mãn nguyện với niềm vui ánh lên trong mắt.

Ngoại không chỉ lo cho Cháu từng miếng ăn ngon, nhưng còn chăm chút cho Cháu từng giấc ngủ. Trên chiếc giường nhỏ, Ngoại thường dành cho Cháu một khoảng rộng nhất và an toàn nhất. Ngoại không biết hát ru, nhưng những lời thì thầm của Ngoại, và từng cử chỉ âu yếm vuốt ve đã dần đưa cháu vào giấc ngủ say. Trời lạnh, Ngoại sưởi cho Cháu bằng hơi ấm của mình. Trời nóng, Cháu được Ngoại làm mát bằng những lời yêu thương trìu mến. Giấc ngủ bên Ngoại là êm đềm nhất. Lời nói thì thầm yêu thương của Ngoại là bài hát ru êm đềm dịu ngọt giúp cháu đi vào những Giấc Mơ Tiên.

"Ba Mẹ là lá chắn, che chở suốt đời con." Nhưng nhiều khi Ba Mẹ không còn là lá chắn vì Cháu không ngoan, Ngoại đã trở thành tấm khiên che chở bất đắc dĩ cho Cháu. Những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt ngây thơ của Cháu vì bị Ba Mẹ rầy la, càng giúp tấm lá chắn ấy trở nên chắc chắn hơn một cách lạ thường. Mọi lời trách móc của Ba Mẹ đều không xuyên thủng. Tất cả những hình phạt đến từ Ba Mẹ đều bị chặn đứng bởi tấm lá chắn vững vàng ấy. Ngoại chính là lá chắn, che chở cho Cháu những lúc...nguy nan.

Ngoại sống hòa đồng với tất cả mọi người, rất chân tình với người thân, và cởi mở với tất cả những ai lần đầu gặp gỡ. Ngoại sống theo phương châm “bán anh em xa, mua láng giềng gần”, nên chan hòa với tất cả bà con hàng xóm láng giềng, nơi mọi người luôn mang đến cho Ngoại niềm vui chòm xóm, tối lửa tắt đèn có nhau. Lối sống tình thân chòm xóm như chất keo dán chặt cuộc đời Ngoại vào nơi ấy, để rồi đi đâu cũng nhớ, xa cách ít lâu đã nôm nớp muốn quay trở về. Trở về nơi Ngoại luôn được niềm nở hân hoan chào đón.

Ngoại sống cuộc đời đơn sơ chân chất, nhưng thấm đậm hơi ấm tình người. Ngoại có lòng từ bi của người phật tử chân chính, và sống theo tinh thần "cho thì có phúc hơn là nhận" của người môn đệ Chúa Giêsu, cùng với câu nói của miệng "của cho thì còn, còn của ăn thì mất". Người nghèo Ngoại luôn nhớ đến. Đi đến đâu, Ngoại cũng linh kinh quà cáp cho tất

cả người thân. Ngoại dạy cho Cháu sống biết đùm bọc và biết cho đi.

Mùa Hè rồi cũng qua nhanh. Những ngày vui chơi cùng Ngoại đã không còn nữa. Cháu quay lại trường học, còn Ngoại gói ghém hành trang trở về nơi Ngoại luôn hằng yêu mến. Ngày chia tay, Ngoại Cháu bịn rịn, nước mắt ngắn dài không muốn rời xa, nhưng những giọt nước mắt luyến lưu ấy không níu kéo được bước chân Ngoại. Ngoại về, Căn nhà trở nên trống vắng. Gian bếp lạnh tanh. Mùi thơm thức ăn ngon không còn trong đó. Khu vườn sau nhà thiếu bàn tay chăm sóc, nay trở thành hoang vắng đìu hiu, chỉ còn lại hoa tàn, cùng cây sầu rụng lá. Căn phòng của Ngoại trở nên lạnh giá, hơi ẩm trong nhà đã theo ngoại bỏ đi. Đêm đêm ngước nhìn trời cao, Cháu đếm sao nhưng nhớ, rồi nhờ gió trăng chuyển đến ngoại vạn nỗi nhớ thương, và thắm nguyện cầu Thiên Chúa trên cao, ban cho Ngoại an lành mạnh khỏe. Để rồi một ngày đẹp trời nào đó, Cháu và Ngoại lại vượt nghìn trùng, xóa bờ xa cách. Cháu lại được nũng nịu bên Ngoại, được Ngoại ru vào những giấc ngủ say, và rồi lại được thưởng thức những món ăn ngon do Ngoại tự tay nấu nướng.

Trong muôn vàn tình cảm yêu thương, mỗi tình Ngoại Cháu đẹp lung linh lấp lánh, âm áp, và chất chứa vô vàn tình thân. Ngoại không chỉ là người bà đáng kính, mà đối với Cháu, Ngoại còn là một người bạn rất thân. Ngoại đến và đi qua tuổi thơ của Cháu với những trò vui chơi trẻ con rộn ràng tiếng cười hồn nhiên trong sáng. Hình ảnh bà ngoại ôi thật gần gũi và rất đáng yêu! Tình cảm của Ngoại dành cho Cháu sao thật nồng nàn và vô cùng âm áp! Thời gian rồi sẽ qua đi, nhưng hình ảnh Ngoại-Cháu rất đẹp ấy sẽ vẫn lưu lại trong Cháu, và mỗi tình thân Ngoại-Cháu ấy sẽ mãi theo Cháu suốt trọn cuộc đời. Ước gì một ngày nào đó, Ngoại và Cháu sẽ mãi gần nhau, không còn xa cách. Để bất kể nơi đâu và bất cứ khi nào, Cháu luôn được nũng nịu và thì thào nói với Ngoại rằng: Cháu yêu Ngoại, người bạn thân đầu đời của Cháu!

Mẹ

Mẹ đi mấy chục năm rồi,
Mà con vẫn tưởng như là hôm qua.
Trí con ảnh Mẹ chưa nhòa,
Lòng con tình Mẹ bao la vẫn dày.
Mẹ từ cánh hạc lên mây,
Con thương nhớ Mẹ từ ngày Mẹ đi.
Và con tiếc quá quãng đời,
Thuở con còn Mẹ đất trời hương hoa.
Ấm êm ngày ngọc tháng ngà,
Trong vòng tay Mẹ đời là thân tiên.
Thế mà giữa thuở xuân tiên,
Dau thương khăn trắng ai viền đầu xanh.
Mẹ ơi! Mất Mẹ con thành mồ côi.
Mẹ đi rữ sạch nợ đời,
Bỏ con ở lại giữa đời bơ vơ.
Bây giờ cho đến bao giờ,
Làm sao gặp lại tuổi thơ bên người.
Giờ con ngậm đắng Mẹ ơi!
Làm con mất Mẹ đời rồi còn chi?
Mẹ đi yên phận Mẹ đi,
Để con khao khát những gì ngày xưa.
Ngày ngày thương nhớ ngân nga,
Đời con tàn nhẫn hững hờ đắng cay.
Xò con vào dấu tường này
Lìa quê xa tổ tan bày Mẹ ơi!
Đời con lưu lạc nơi nơi,
Thương đau nhớ Mẹ khác đời bơ vơ.
Mẹ ơi, nhớ Mẹ lâu rồi!
Khác thương suốt cả cuộc đời tha hương.

Nguyễn Đức Kháng